

II. felvonás

A vihar szeme

8. fejezet

A Ryloth árnyai

Pontosan tudtam, hogy mi vár engem a Ryloth-on: egy vérfürdő a homoktengerben. Mire ideértem, a Birodalom már blokád alá vette a bolygót, a bázis felett sikló csillagrombolóflotta pedig elárulta nekem, hogy már megtalálták Trian bázisát. Nem láttam nyomát orbitális bombázásnak, tehát időben értem ide – persze ez nem jelentette azt, hogy örülni fognak nekem Imaro vérebei.

Több Predator vadászgép is elfogó-pályára állt. Elbírtam volna velük, de a tervem nem engedte meg az összecsapást. Hívni kezdtem a *hamis* Birodalom erőit, remélve, hogy még azelőtt válaszolni fognak, hogy elszabadulnának az indulatok.

Ezegyszer szerencsém lett.

– Black Dawn romboló a szövetségi hajónak: adja meg magát, vagy készüljön a legrosszabbra – mondta közömbösen egy tiszt.

– Idefigyeljen, maga tökkelütött – feleltem. – Én vagyok az egyetlen esélyük arra, hogy megállítsák Darth Triant, ezért azt javaslom, hogy hagyjon fel a fenyegetőzéssel és kapcsolja a flotta parancsokát.

Nem érkezett válasz, a Predatorok egyre közelebb értek hozzám. Miközben felkészültem a harcra, éreztem a pilóták elméjében a vérszomjat. Legszívesebben apró darabokra tépték volna a hajómat – mégsem tettek semmit, amikor lőtávolságba értek. Úgy tűnik, hogy odaát meggondolta magát valaki.

– Itt Yulin Mithel nagyadmirális a Birodalmi Flottától – törte meg a csendet a flotta parancsnoka. – Azonosítsa magát!

– Itt Micha Raeth beszél, K'Kruhk nagymester tanítványa. A Szövetség azért küldött ide, hogy véget vessek az Egy Sith fenyegetésének, egyszer és mindenkorra – feleltem. – A flottája elállja az utamat.

– Maga az, aki megszökött a Bastionról – ébredt rá Mithel.

– Igen, az egyetlen személy, aki elég erős hozzá – jelentettem ki. – Most választhat: vagy nekem küldi a vadászokat, és megismeri azt az irtózatot, ami a birotokban van, vagy pedig hagyja, hogy a segítségére legyenek a képességeim.

– Honnan tudom, hogy bízhatok önben? – kérdezte Yulin.

– Ahonnan én tudom azt, hogy nem fognak ellenem fordulni azután, hogy megöltem Triant – vágtam rá. – Ez a helyzet számomra is éppen olyan kellemetlen, mint önöknek, de ne feledje: nem a Szövetség a felelős ezért a háborúért, ahogyan a Birodalom sem. Az Egy Sith műve az egész, és akárhogyan is érjen véget ez a konfliktus, ők lesznek a végső győztesei. Most esélyünk van arra, hogy megállítsuk a gonoszt, aki eddig a szálakat mozgatta. Ha ma meghal Trian, elejét vehetjük a Sötétség új korának. Amennyiben kudarcot vallunk, mindkettőnk állama bukásra van ítélve. Érti már, hogy miért fontosabb mindennél az, hogy ma összetartsunk?

Mithel hozzájárulásával még egyszer a Ryloth homokjára tehettem a lábamat. Tucatjával nyúzsögtek a csapatszállók az Alkonyzóna határán álló bázis előtt, már katonák ezreit és egy századra való birodalmi lovagot tettek talajra, mégis felemelkedtek a tűző nap fényébe, hogy további csapatokat hozzanak.

A hajóm még egy ekkora inváziós erőben sem vegyülhetett el. Mindenki a YT-2430-ast nézte, amikor leszálltam vele, majd amikor leléptem a rámpájáról, rám meredt szinte minden lovag és rohamosztagos tekintete. A fehér sisakok között újfent ismerős arcokat láthattam, Astral Vao, Ganner Krieg és Azlyn Rae lovagok fénykarddal a kezükben vártak rám.

– Ha nem a nagyadmirálison múlna, itt helyben levágnánk a fejedet – szögezte le Krieg.

– Úgy érted, megpróbálnátok? – tettem csípőre a kezem.

– Az megbocsájthatatlan, amit a Bastionon tettél – szögezte le Azlyn.

– Csak az irháját védte. Ti sem tettetek volna mást a helyében – vágta rá Astral, mire mindketten szúrósan néztek rá. – Én is éppen annyira haragszom rá, mint ti, de nem veszíthetjük szem elől a közös célunkat. Triannak ma meg kell halnia.

– Egyet értek – felelte Rae. – De ha együtt fogunk harcolni, akkor tudnia kell, hogy hányadán állunk – mondta, miközben felém fordult. – A mai napon egy oldalon állunk, Talon. Ha nem is barátokként, de szövetségesekeként fogunk bemenni oda, és távozni is, ha az Erő úgy adja. Azonban ha holnap újra találkozánk, már éppúgy ellenségek leszünk, mint tegnap.

– Ez már csak természetes – feleltem. – Ha jól sejtem, már megpróbáltátok bevenni a bázist, de nem jártatok sikerrel.

– Nem találkoztunk számottevő ellenállással, amikor behatoltunk – mondta Astral. – Azt hittük, hogy megleptük őket. Úgy véltük, túl gyorsan jöttünk ahhoz, hogy felkészüljenek erre a csatára. Már a Trónteremben voltunk, amikor rájöttünk a tévedésünkre. Darth Trian felnevetett, amikor meglátott minket, és amikor ránk támadt, tucatnyi sith rontott ránk a sötétség rejtekéből – magyarázta. – Azt hittük, hogy túlerőben vagyunk, ám rá kellett jönnünk, hogy még a nagyúrral szemben sincs esélyünk. Ő olyan rettenetes erőnek parancsol, hogy az még minket is megrémisztett. Egymás után vágta le a legjobb lovagjainkat, miközben a vérebei hatalmas pusztítást vittek véghez a katonáink és a tapasztalatlan lovagjaink között. Amikor Rand Ko elesett a nagyúr kardja által, már tudtuk, hogy mind meg fogunk halni, ha nem jutunk ki onnan. Rengetegen adták az életüket azért, hogy vissza tudjunk vonulni. Ezek után elmagyaráztuk a helyzetet Mithelnek, aki azóta is küldi a csapatokat egy második betöréshez. Azt mondja, hogy ha nem járunk sikerrel, le fogja bombázni a bázist, ami kézenfekvő megoldásnak tűnik, de ha megteszi, sosem tudhatjuk meg biztosra, hogy meghalt a nagyúr.

– Nem fog sor kerülni rá – ráztam meg a fejemet. – Trian sosem maradt volna itt, ha nem lát módot az életben maradásra. Őt ismerve azzal számolt, hogy a Szövetség is ideküldi a maga flottáját, és amíg egymással vagyunk elfoglalva, addig a saját hajói megérkeznek, és felőrlik mindkét haderőt. Ezért jöttem egyedül. Mindazonáltal, azok a hajók még jönni fognak, és még ha túzerőben nem is tudják felvenni a versenyt a ti erőitekkel, elég kavarodást fognak okozni ahhoz, hogy elejét vegyék az orbitális bombázásnak, és végső soron elősegíthetik az Egy Sith menekülését.

– Úgy érted, Trian előre tudta, hogy ez lesz? – döbönt le Azlyn.

– Tud a közelgő viharról, és ebben a csatában látja a legjobb esélyét arra, hogy tovább erősítse őt a pusztítása – feleltem. – Nélkülem esélyetek sem lett volna megállítani őt, így viszont már van egy dobásunk.

– Kétlem – vágta rá Krieg. – Ha Trian előre tudta, hogy jövünk, akkor téged is megérezhetett. A behatolás felér egy halálos ítélettel.

– Mit javasolsz? – fordult hozzá Vao.

– Eltávolodunk a helyszínről, és zöld jelzőt adunk az orbitális bombázásra – felelte Ganner. – Talon meg fogja érezni a halálát, hiszen éveken át nyalta a talpát. – Nem találtam valami kellemesnek a kijelentést, de végső soron igaza volt. – Ha Trian túlélne a bombázást, akkor még mindig itt leszünk, hogy felvegyük vele a harcot, bárhol is húzza meg magát.

– Nem is rossz, hozzád képest – helyeselt Azlyn.

– Legyen – bólintott rá Vao.

– Nos, ha ragaszkodtok hozzá – mondtam, bár szkeptikus voltam a tervvel kapcsolatban. Nem lehet ilyen egyszerű vége ennek az egésznek.

– Szólok nekik – mondta Astral. A szájához emelte a komját, de még azelőtt hívást kapott, hogy megnyohatta volna rajta a gombot.

– Itt a Black Dawn a szárazföldi erőknél, támadás ért minket. Ismétlem, támadás ért minket! – hallatszott Yulin reményvesztett hangja. – Túl sokan vannak ahhoz, hogy esélyünk legyen. Egy ideig fel tudjuk tartani őket, de azután magukra maradnak. Fejezzék be, bármi áron!

Úgy tűnik ismét alábecsültem Trian hatalmát.

– Ez eldöntötte – szögezte le Azlyn. – Talon, meddig tudod feltartani a nagyurat?

– Remélhetőleg többet tudok tenni annál – feleltem. – Mindazonáltal, még a legrosszabb esetben is elég időt kell adnom nektek ahhoz, hogy végezzetek a talpnyalóival, azután együttes erővel már elég erősnek kell lennünk a legyőzéséhez.

– Akkor mi és Krieg bemegyünk, magunkkal visszük az erőink négyötödét – határozta el Rae. – Astral, te itt maradsz a többiekkel és véded a hatunkat. Bármi is történjen odafent, elég időt kell nyerned nekünk ahhoz, hogy elvégezzük a küldetést.

– Számíthatok rám – bólintott Astral. – Az Erő legyen veletek!

Az első hullám vereségéből okulva heves ellenállásra számítottunk, de egy árva lélek sem kívánt az utunkba állni. A folyosókon haladva nem láttunk mást holttesteknél. A *hamis Birodalom* valóban nagy árat fizetett ezért a visszavonulásért, mindazonáltal több sith lovagot és korrump rohamosztagost is magukkal vittek az erői.

Lehet, hogy fogytán vannak Trian vérebei?

A trónterem jelentette a végállomást, bármi történjék, Darth Trian nem távozhatott onnan élve. Ezt tudtam én, tudta Arlyn, Krieg és minden egyes lovag és katona, aki

fegyvert fogott a trónszék előtt álló, fekete köpenyes egyénre, aki aktiválásra készen tartotta a kezében a fegyverét.

– Lám, lám, végre eljött ez a nap is – mondta a férfi, nem akartam hinni a fülemnek, amikor meghallottam a hangját. Minden világossá vált a számomra, amikor a levegőbe martak háromágú fénykard pengéi, majd egy tucat vörös kard is felvillant a háttérben, miközben száz fekete páncélos katona tette a ravaszra az ujját.

– Kagan – döbbsentem le.

– Erre nincs időnk – szögezte le Arlyn.

– Nem Darth Trian áll előttünk, hát nem érted? – rivalltam rá. – Ő a tanítványa, Darth Kagan. A nagyúr a közelében sincs ennek a helynek.

– Így igaz, Darth Talon – jelentette ki az egykori barátom. – Egyenesen belesétáltatok a csapdájába.

– A kutyája lettél – szögeztem le.

Távrolról sem – felelte az Erőn át Kagan. *Elvben egy új bázist alakít ki a Yavin IV romjain. A gyarkotlatban hátrahagyott minket meghalni, hogy csapdát állítson neked... Az áruló féreg* – mondta, majd hangosan folytatta. – A győztes írja a történelmet. Ha ez az ára, örömmel állok a nagyúr oldalán.

– A nagyurad sosem fog sikerrel járni – feleltem, aztán az Erőn át folytattam. *Sejtettem. Bármi is történjen itt, a sith erők meg fogják semmisíteni a birodalmi flottát, aztán elpusztítják ezt a helyet. El fog jönni a nap, amikor az a mocsok fizetni fog ezért.*

– Bolond vagy ezt gondolni – vágta rá Kagan. – Amíg mi itt beszélünk, a nagyuram éppen a terve végső mozzatát lépteti életbe. Miután végeztem veled, már senki sem állhat az útjába – fenyegetett, azután az Erőn át folytatta. *Ha most megöljük egymást, egyikünk sem kaphatja meg a bosszúját. Ám ha összefogunk, kétségem sincs afelől, hogy élve fogunk innen távozni.*

– Próbáld csak meg – mondtam sárgán izzó tekintettel, majd az Erőhöz fordultam. *Egyet értek* – adtam a tudtára.

Tudtam, hogy csak egy dobásom lesz arra, hogy bebizonyítsam a hűségemet és felénk borítsam a mérleget, ezért éltem is vele. Aktiváltam a fénykardomat, aztán beleállítottam a mellettem álló birodalmi lovag oldalába. Amint a férfi összerogyott, felugrottam, és már csak Kagan oldalán ért földet a lábam.

– Áruló – mondta Arlyn miközben elszabadult a pokol.

A rohamosztagosok vadul tüzet nyitottak egymásra, miközben a sith-ek és a birodalmi lovagok egymásnak veselkedtek, hogy újfent demonstrálják az erejüket. A legerősebb szürkék Rae és Krieg vezetésével ellenünk indultak, mi pedig úgy vártuk őket, mintha egy percre sem szűntünk volna meg testvérek lenni.

A háromágú fénykard rövidesen Ganner pengéjének rontott, miközben Arlyn már alig várta, hogy lesújtson a nagy Darth Talonra. Nem akartam csalódást okozni neki, a fehér fénykard a nyakamat fenyegette, hátrahajoltam előle, aztán kontrázni kezdtem. Rae a karvédőjével hárította a csapásomat, miközben megpróbálta levágni a karomat. Azonnal elrántottam a végtagot, aztán egy állással jutalmaztam a találékonyságát.

Azlyn utána csapott a kezemnek, de már csak a levegőt háborgatta a fehér penge – éppen, ahogy elterveztem. Az alkarja tökéletes pozícióba ért ahhoz, hogy belé rúgjak egyet. Ugyan a lovag meg tudta tartani a pengéjét a kezében, hátra tántorodott, a keze pedig túl magasra került ahhoz, hogy védeni tudja a törzsét.

Azonnal lecsaptam az ellenségem gyenge pontjára. Amikor a fénykardom elérte Azlyn mellkasát, már elkönnyeltem magamban, hogy győztem. Kihagyott egy ütemet a szívem, amikor a lila penge belefeneklett a vértbe.

Hogy cserélte volna le a páncélját? – gondoltam magamban, én bolond, miközben Rae újabb támadásba kezdett. A fehér penge mind a két karomat le akarta vágni – kár, hogy én túl gyorsnak számítottam ahhoz, hogy ilyet lehessen tenni velem.

Hátra szökelltem, miközben kikapcsoltam a kardomat. Így egygé válhattam a sötétséggel, ami elengedhetetlenné vált a következő lépésemhez. Rae felém rohant, miközben én átugrottam felette. A lovag azonnal megfordította a kardját, hogy le tudjon szúrni, de én még ezelőtt belekezdtem a következő ugrásomba. Amint a lábam elhagyta a talajt, újra aktiváltam a fénykardomat, hogy lesújtsak Arlynra. Rae kivédte a feje felől közeledő csapást, de ezzel még nem tudhatta biztonságban magát. Belemarkoltam a hajába, majd átfordulva a tengelyem körül mellkason rúgtam őt. Miközben a nő hátrarepült, a barna tincsei a fejbőrével együtt kiszakadtak a helyükről, ami nemcsak pokoli fájdalommal járt, de a homlokára csorgó vér még a látását is akadályozni kezdte.

– Nem győzhetsz! – ordította Rae, miközben a bal kezével próbálta távol tartani a vért a szemétől.

– Éppen most tettem meg – vágtam rá, ismét támadásba lendülve.

Nekirohantam a lovagnak, aztán ostromolni kezdtem őt a táncoló fénykardok és a sebes lövedékek káoszában. Arlyn hátrálni kényszerült, még ki tudta védeni a támadásaimat, de minden egyes hárítás egyre nagyobb áldozatot követelt tőle.

Hamar kitaláltam, hogyan fogom lezárni ezt a harcot, ám az Erő még azelőtt ellent mondott nekem, hogy belekezdhettem volna a Rae számára végzetes mozdulatsorba. Az egyik birodalmi lovag elszakadt a csatából, hogy segítsen a nagy becsben tartott társának. Miközben a korábban vele küzdő társát lefejezte egy sith, a férfi felugrott, egy függőleges kardcsapással próbálkozva.

Azlyn egy oldalirányú kardcsapással próbált lehetetlen helyzetet teremteni nekem, mert amíg útját álltam a kardjának, védtelenné váltam a társával szemben – legalábbis fizikai értelemben. A bal kezemet a levegőben lévő támadóra tartottam, aztán a helyiség másik végébe repítettem őt az Erővel.

Újfent csak én maradtam és Rae. Nem akartam a szükségesnél tovább nyújtani a harcunkat, ezért a lehető leghamarabb belekezdtem a tervembe. Megvártam, amíg Azlyn megpróbálkozott egy újabb csapással, aztán a fénykardommal útját álltam a nyakamat fenyegető pengének. Ott tartottam a fegyveremet, aztán elkaptam Rae torkát. A másik kezével megpróbálta lefejtetni az ujjaimat a nyakáról, de túl véres volt a keze ahhoz, hogy elég erősen meg tudja ragadni a kezemet.

Rae gyomron rúgott, amikor ropogni kezdett gégéje, de nem tudott változtatni a helyzeten. A kétségbeesésében deaktiválta a kardját, hogy át tudjon jutni a

védelmemen, de én még azelőtt elválasztottam a kezét a csuklójától, hogy újra aktiválhatta volna a fegyverét.

Arlyn felnyögött a fájdalomtól, már tudta, hogy közel a vég. Egy kézzel feemeltem, egyre erősebben fojtogatva őt. Így is véget érhetett volna az élete, de én siettem: szemmagasságba emeltem vele a fénykardomat, aztán karóként beleállítottam a fejébe. Egy szempillantás alatt véget ért a nő élete, én egy mozdulattal eldobtam a holttestet, tudva, hogy még korántsem ért véget a küzdelem.

Felmértem a környezetemet, új ellenség után nézve. Átláttam a csata káoszán, tudtam, hogy a szilaj kardcsapások és a heves lézernyalábok záporában már nem tarthat ki sokáig az Egy Sith. Ha ki akartam húzni a sith erősítés érkezéséig, akkor egyesíteni kellett az erőmet Kagannal – aki még a saját harca közepén volt.

Kriegnek döbbenetes elszántságot kellett tanúsítania ahhoz, hogy ilyen sokáig kitarson Trian tanítványa ellen. Ám még ő sem védekezhetett örökké a háromágú fénykard ellen. Kagan újra lesújtott rá, mire Ganner a tövénél állította meg a középső pengét. Egy ép elméjű ember sem hagyta volna ki ezt a lehetőséget. A sith ráfordította a leresztpengét Krieg csuklójára, egy mozdulattal levágva a kezét. A lovag éppen csak felordított a fájdalomtól, amikor a kard keresztülment a mellkasán. Kagan kihúzta belőle a középső pengét, aztán rám szegezte a tekintetét.

Nem tudjuk elég ideig tartani magunkat – mondta az Erőn át. Nem akarta, hogy az ellenség meghallja a terveinket.

Van más alternatívánk? – kérdeztem, miközben felzárkóztam mellé a csata viharában. Több lövést is vissza kellett vernem a kardommal, és csak idő kérdésévé vált, hogy újabb támadók rontsanak ránk. Nem lepett meg, hogy felénk vette az irányt egy csoport birodalmi lovag.

Van egy hangár a bázis mélyén – felelte Kagan, miközben kivédte az egyik szürke kardcsapását. *Egy hajóval át tudunk vágni az űrcsatán.*

Merre? – kérdeztem, támadásra készülve. A birodalmi lovag a vállamat támadta a fénykardjával. Kihajoltam a penge elől, aztán egy ívelt kardcsapással keresztülvágtam a férfi alkarját és a nyakát.

Kövess, amint elintéztük őket – felelte Kagan, miközben a padlóra rúgott egy szürkét. Nem tudta bevégezni a mozdulatsort, mivel még két másik fénykard miatt is aggódnia kellett. Azonban egy harmadik sith már szívesen kipróbálta a fegyverét a lovag páncélzatán.

Bólintottam, miközben egy újabb támadással kellett szembenéznem. Egyszerre két lovag támadt rám, jobbról és balról is próbára téve a vívótudásomat. Az egyik penge elől elkaptam a fejemet, aztán gyomorszájon rúgtam a támadót, miközben a második fénykardot megfogtam a fegyveremmel. Amíg az első számú támadóm visszanyerte az egyensúlyát, kontrázni kezdtem. A szürke a karvédőjével megállította a lila pengét, újra le akart csapni rám, ám a következő pillanatban a tarkójába csapódott egy lézernyaláb – életemben először örültem meg a rohamosztagosok precizitásának.

Azonnal visszafordultam a másik támadóhoz, aki már összeszedte magát. Függetlenül sújtott le rám a kardjával, én kiléptem a penge útjából, aztán a férfi

oldalára sújtottam. A lila penge megakadt a karvédőben, miközben lovag fénykardja vészesen közel került hozzám. Azonnal az oldalomhoz kaptam a pengémet, hogy az útját állja a fehérnek. Nem múltott sokon, hogy kivédjem.

A lovag azonnal ütni kezdett, amikor meglátta, hogy semmi sem állt az ökle és a fejem között – a balkezem kivételével. Reflexből megragadtam az öklét, aztán teljes erőből szorítani kezdtem. Nő létemre hatalmas erőt tudtam kifejteni az Erőnek köszönhetően. A szürke csontjai egymás után törtek szét a kesztyűje alatt, nem ordított, ám rövidesen térdre kényszerítette őt a fájdalom. Ezután elengedtem a kezét, és teljes erőből mellkason rúgtam őt.

A lovag hátrarepült, aztán a hátára fordult, miközben én a levegőbe vettem magamat. Egyenesen a lovag fölé érkeztem, karóként a mellkasába állítva a kardomat. Miután kihunytt a férfi szeméből az élet szikrája, felismertem, hogy nem maradt több ellenfelem – legalábbis jelen pillanatban.

Kaganhoz fordultam, aki éppen most szabadult meg az utolsó szürkétől, aki kardot mert emelni rá. Egy határozott mozdulattal levágta a lovag karját, aztán az oldalába állította az egyik keresztpengét. Ha nincs a páncél, elég mélyre ment volna ahhoz, hogy kioltsa az életét, de így csak iszonyatos kínnak tette ki. Kagan pontott akart tenni az élete végére, ezért a szürke hátának fordította a középső pengét, azután egy mozdulattal keresztülvágta a testét.

– Kövess! – szólt rám a sith.

Én szó nélkül utána eredtem. Ezen a ponton nem maradt sok hely a trónteremben, ahol ne nyűzsögtek volna a *hamis* Birodalom erői, de még egy sem tudott hozzáférni ahhoz a folyosóhoz, amit kiszemelt nekünk Kagan.

Háttal indultunk el a feketepáncélosok által védett bejárához, egymás után hárítva a rohamosztagosok lövéseit. Evidensnek tűnt, hogy én gond nélkül vissza fogom verni a vörös lézernyalábokat, azonban már nem voltam olyan biztos Kagan teljesítményében – azok a keresztpengék könnyen belévághattak, ha a megszokott hárítási mozdulatokat használja. Ezzel ő is tisztában volt, ezért már az első lövedék elpattintásánál deaktiválta a teherré váló pengéket.

Amikor elértük a bejáratot, már csak fél-tucat vörös fénykardot láttunk a közel harminc fehérrel szemben. Az egyre fogyatkozó katonák átengedtek minket, tudva, hogy számukra nem maradt más a hősi halálnál.

A bajtársaink áldozatának hála további komplikációk nélkül értük el a föld-alatti hangárt, ahonnan egyetlen masszív folyosó vezetett a felszínre. Közöséges kompaktól kezdve birodalmi és szövetségi vadászgépekig mindenféle hajót láttam, azonban csak egy volt méltó rá, hogy megakadjon rajta a tekintetem: egy Annihilator vadászgép.

– Trian rengeteg energiát fektetett a módosításába – jelentette ki Kagan. – Elég sebessége, védelme és tűzereje van ahhoz, hogy áthatoljon szinte bármilyen

blokádon. Továbbra is egy pilóta kell hozzá, de egy második személyt is bele lehet paszírozni, ha nagyon akarja az ember.

– Én vezetek – jelentettem ki. Mindig én voltam a tehetségesebb pilóta, ráadásul kettőnk közül én vagyok az egyetlen, aki már megfordult egy ilyen pilótafülkéjében.

– Tőlem – rántott vállat Kagan. – Ugyanoda megyünk.

– Hová? – kérdeztem, mire a sith elindult a hajóhoz.

– Azt majd, ha felszálltunk.

Az alagút álcázott kijárata miatt a *hamis* Birodalom erői úgy látták, hogy a hajónk a semmiből jött elő. A sokknak köszönhetően csak késve lőttek utánunk a letelepített lövegek, a vadászgépek már lecsúsztak rólunk, mire elfogó pályára állhattak volna.

– Vigyél ki minket a légkörből! Amint az űrben vagyunk, megkerüljük a flottát és rátérünk a koréliei vonalra – törte meg a csendet Kagan.

– A Fővárosba megyünk? – fordultam felé.

– Csináld, nincs időnk magyarázkodni! – vágta rá a sith.

Pályára állítottam a hajót, aztán ismét felé fordultam.

– Lesz egy-két perc mire elérjük azt a flottát – feleltem. – Ha jól emlékszem, az előbb még a Yavin IV-et emlegetted.

– Trian nem akarta, hogy élve jussak ki innen – rázta meg a fejét Kagan. – Csak azért mondta, hogy ha mégis életben maradnék, egy kopár, élettelen helyen hajkurásszam, miközben ő véghezviszi a nagy tervét.

– Akkor miért hagyta itt a hajót? – tűnt fel a logikai baki.

– Ez egy személyi gép – felelte. – Trian a saját elméjére hangolta az irányítását. Csak ő vezetheti és az, aki közvetlen összeköttetésben áll vele.

– Ez sok mindent megmagyaráz – nyugtáztam. – De miért a Főváros?

– Az évszázad legnagyobb csatája készül ott – magyarázta Kagan. – A nyakamat tenném rá, hogy oda fog lesújtani először az általunk látott vihar, és lefagodom, hogy Trian is így gondolja. Nem költözködni ment el a többiekkel, ott lesznek abban a csatában és gondoskodni fognak róla, hogy ez a rémálom az Egy Sith javát szolgálja.

– Kizárt, hogy felfedje magát – ráztam meg a fejem. – Mindkét fél holtan akarja, még azelőtt levadásznák, hogy bármi fennakadást okozhatna.

– Nem rántaná le a maszkját – felelte Kagan. – De nyomokat hagyni fog. A kapcsolatotoknak hála, már a legapróbb morzsa is elég lesz ahhoz, hogy rátaláljunk.

– Egy próbát mégér – vágtam rá.

A párbeszédnek hamar véget vetett az űr sötétsége. A pályánk nem keresztezte a küzdő felek útját, ezért elvben biztonságban voltunk – mégis úgy éreztem, hogy nem stimmel valami. Amikor az érzékelőkön felmértem a két flottát már tudtam, hogy nem csálnak meg az ösztöneim.

Az ablakon át próbáltam értelmet látni abban, amiben látszólag semmi sem volt, de a szemem sem mondott mást az érzékelőknél: az érkezésem óta nem érkezett új

hajó a rendszerbe. Ezek szerint az egymást lövő hajók ugyanabból a flottából kerültek ki... Ami egyszerűen nem lehet... Mégis igaznak kell lennie.

– Jól látod – törte meg a csendet Kagan. – A legendás Yulin Mithelt a saját hajói fogják lángsírba küldeni.

– Azt hittem, hogy a Birodalom parancsnokai a Birodalmi Lovagrend vezetését preferálják – feleltem. Tudtam, hogy sok szövetségi fehérpáncélos hiányolja az Egy Sith-et, ezért el tudtam képzelni, hogy Trian parancsára a szövetségek ellen forduljanak, de ez... Hogy állíthat egy sith a saját pártjára egy olyan egyént, aki megjárt egy komplett galaktikus háborút Krayt ellen?

– Trian több, mint egy sith vezér – felelte Kagan. – A maszk alatt nem csak egy egyszerű ember arca vár, hanem egy olyan egyéné, aki az egész galaxist térdre tudja kényszeríteni, ha úgy kívánja. Bár tudnám, hogy ki ő... De hiába szolgáltam őt a tanítványaként, amióta feltámasztott engem, soha nem állt a szándékában megosztani velem ezt az információt.

Ha valakinek, akkor nekem ismernem kellett volna a kilétét, hiszen még egy kósza gondolat is a tudtomra adhatta ezt az információt. Mégsem jött át... Trian annyira féltene az igazi nevét, hogy még a tudalattija sem meri feleleveníteni azt? Vagy egyszerűen csak nem volt szerencsém?

– Így vagy úgy, de rá fogunk jönni, hogy ki ő – feleltem.

– Már ugorhatsz – mutatott a műszerfalra Kagan.

Vettem egy utolsó pillantást az éppen kettészakadó Black Dawn-ra, aztán meghúztam a kart, magam mögött hagyva ezt a kárhozott helyet.

Már a hiperűrben haladtunk, amikor feljöttek a további kérdések. Egy dolog leszámolni Darth Triannal, az egy másik, hogy mi lesz utána.

– Hogy bízatsz meg a jedikben? – törte meg a csendet Kagan.

– Hogy bízatsz meg a sith-ekben? – kérdeztem vissza.

– Nem vagyok elég ostoba hozzá – vágta rá. – Elég messze sodródtál az Egy Sith-től azóta, hogy... Nos, meghaltunk. Nem értem az indítékaidat.

– Hosszú – ráztam meg a fejem. – A lényeg az, hogy magam mögött akarom hagyni ezt az egészet, de amíg Trian él, addig ez lehetetlen.

– Mi lett a galaxis feletti uralommal? – kérdezte Kagan.

– A tiéd lehet, ha megöltük Triant – rántottam vállat. – Engem többé már nem érdekel, hogy mi lesz a galaxis sorsa.

– Milyen kár – mosolyodott el Kagan. – Pedig már azt hittem, hogy egymással is meg kell birkóznunk az utunk végén.

– Nincs okunk rá – ráztam a fejem. – Hacsak nem állsz az útjába annak, hogy egy huszoneves nő nyugodt életet kezdjen el élni egy isten háta mögötti bolygón.

– Senki sem fog zavarni téged, ha hatalomra kerülök – bólintott a sith.

Bár azt mondtam, hogy a galaxis sorsa már nem érdekel, nem lettem volna túl boldog, ha Cade a sith áldozata lesz. Ám nekünk már elváltak az útjaink, és ha őt nem

számítjuk, akkor az öfenntartáson kívül nincs más, ami számítana nekem... Ha ennek a viharnek az Egy Sith uralmával kell véget érnie, akkor hát legyen.

Már csak az aggasztott, hogy én miért nem láttam semmit ebből a hihetetlen pusztításból. Lehet, hogy már nem fogom megélni? Talán nem is fog sor kerülni rá? Vagy talán azért nem éreznék semmit, mert én állok a vihar szemében?